

Nr 215.

Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen med förslag till lag om ändrad lydelse av 65 och 67 §§ utsökningslagen och lag om ändrad lydelse av 30 § konkurslagen; given Stockholms slott den 14 mars 1919.

Under återopande av bilagda i statsrådet och lagrådet förda protokoll vill Kungl. Maj:t härmed, jämlikt § 87 regeringsformen, föreslå riksdagen att antaga härvid fogade förslag till lag om ändrad lydelse av 65 och 67 §§ utsökningslagen och lag om ändrad lydelse av 30 § konkurslagen.

GUSTAF.

Eliel Löfgren.

Förslag

till

Lag

om ändrad lydelse av 65 och 67 §§ utsökningslagen.

Härigenom förordnas, att 65 och 67 §§ utsökningslagen skola erhålla följande ändrade lydelse:

65 §.

Från utmätning skola undantagas dels nödiga gång- och sängkläder för gäldenären, hans hustru och oförsörjda barn eller adoptivbarn, dels ock nödiga arbetsredskap eller andra nödiga lösören till ett värde av högst femhundra kronor, eller, där gäldenären icke är familjeförsörjare och ej heller har eget hushåll, högst trehundra kronor. Saknas utväg till nödtorftigt uppehälle; då skall från utmätning undantagas av det förråd, som i huset finnes, vad till underhåll för en månad tarvas, eller, där tillräckligt förråd ej finnes, av penningar, som gäldenären innehar eller äger inestående i bank eller annan penninginrättning, så mycket som erfordras för anskaffande av det felande. Lös pant må ej undantagas från utmätning för den gäld, varför pantsättningen skett.

67 §.

Gäldenärs inestående avlöning för tjänst eller annan arbetsanställning eller inestående pension å rikets stat må icke utmätas, förr än gäldenären är berättigad att avlöningen eller pensionen lyfta; och skall, ändå att avlöningen eller pensionen är förfallen, därav från utmätning undantagas vad som erfordras till nödigt underhåll åt gäldenären, hans hustru och oförsörjda barn eller adoptivbarn till nästa förfallodag. Är avlöningen eller pensionen lyftad, skall av penningar, som gäldenären innehar eller äger inestående i bank eller annan penninginrättning, undantagas motsvarande belopp.

Är i lag eller författning särskilt stadgat, att viss egendom ej må utmätas, eller är av Konungen för viss pensions- eller livränteanstalt förordnat, att däri från utgående pension eller livränta ej må tagas i mät; lände det till efterrättelse.

Om införsel i avlöning, pension eller livränta är särskilt stadgat.

Denna lag skall träda i kraft den 1 juli 1919.

Förslag

till

Lag

om ändrad lydelse av 30 § konkurslagen.

Härigenom förordnas, att 30 § konkurslagen skall erhålla följande ändrade lydelse:

30 §.

Gäldenär skall, där han sig ej annorledes försörja kan, av konkursboet njuta nödigt underhåll för sig, hustru och oförsörjda barn eller adoptivbarn under två månader från den dag, offentlig stämning given är. Kan ej inom nämnda tid bouppteckningen med ed fästas och boet till gode män överlämnas; njute gäldenären, till dess sådant skett, underhåll som sagt är. Gäldenären varde ock tilldelat vad som erfordras för resa och uppehälle, då han, efter kallelse, har att inställa sig vid rätten till förhör, eller annorstädes till avgivande av upplysningar rörande konkursboet, dock ej mer, om han vistas utom rättens domsaga, än som tarvades, om han därinom, å ort där han sist vistades, sig uppehölle. I övrigt äge han från konkursboet utbekomma och behålla dels nödiga gång- och sängkläder för sig, hustru och oförsörjda barn eller adoptivbarn, dels ock nödiga arbetsredskap eller andra nödiga lösören till ett värde av högst femhundra kronor, eller, där gäldenären icke är familjeförsörjare och ej heller har eget hushåll, högst trehundra kronor.

Kommer tvist upp i anledning av vad nu stadgat är; pröve rätten vad gäldenären består må med avseende såväl å hans behov och boets ställning, som å hans omsorg att rätt för sig göra och beredvillighet att gode männen tillhandagå.

Denna lag skall träda i kraft den 1 juli 1919.

*Utdrag av protokollet över justitiedepartementsärenden, hållet inför
Hans Maj:t Konungen i statsrådet å Stockholms slott
fredagen den 31 januari 1919.*

Hans excellens herr statsministern EDÉN,
Hans excellens herr ministern för utrikes ärendena HELLNER,
Statsråden: PETERSSON,
SCHOTTE,
PETRÉN,
NILSON,
LÖFGREN,
RYDÉN,
UNDÉN,
THORSSON.

Chefen för justitiedepartementet statsrådet Löfgren anförde följande:

»Genom proposition den 8 november 1918 framlades för samma års urtima riksdag förslag till lag om ändrad lydelse av 65 och 67 §§ utsökningslagen, lag om tillägg till lagen den 14 juni 1917 om införsel i avlöning, pension eller livränta, lag om ändrad lydelse av 2 kap. 9 § strafflagen och lag om ändrad lydelse av 30 § konkurslagen. Riksdagen antog förslagen till lag om tillägg till lagen den 14 juni 1917 om införsel i avlöning, pension eller livränta och lag om ändrad lydelse av 2 kap. 9 § strafflagen, varemot de båda övriga lagförslagen om ändringar i utsökningslagen och konkurslagen icke vunno riksdagens bifall.

Vad som föranledde dessa förslags fall var frågan om det belopp, intill vilket gäldenär skulle äga att från exekution undantaga nödiga arbetsredskap eller andra nödiga lösören. I propositionen föreslogs, att

den i detta avseende nu gällande värdegränsen av etthundrafemtio kronor måtte så väl vid utmätning som konkurs höjas till femhundra kronor. Riksdagens andra särskilda utskott, som behandlade detta ärende, ansåg dels att den föreslagna höjningen vore alltför stor, dels ock att, så vitt gällde utmätning, värdegränsen borde bestämmas olika efter arten av den fordran, varför utmätningen ägde rum. Sålunda hemställde utskottet, att den nuvarande värdegränsen av etthundrafemtio kronor måtte bibehållas, så vitt gällde utmätning för underhållsbidrag, utskylder och allmänna avgifter eller skadestånd på grund av brottslig gärning, samt att värdegränsen måtte sättas till trehundra kronor, så vitt gällde utmätning för annan fordran. Intill sistnämnda belopp skulle enligt utskottets hemställan gäldenär jämväl äga att vid konkurs undantaga nödiga lösören. Första kammaren antog utskottets förslag, varemot andra kammaren biföll vid utskottsbetänkandet fogade reservationer, däri yrkats bifall till propositionen i dessa delar. I det förslag till sammanjämkning, som utskottet avgav i anledning av kamrarnas olika beslut, bestämdes maximivärdet av ifrågavarande lösören till tvåhundra kronor, så vitt gällde utmätning för här ovan särskilt angivna fordringar, samt till fyrahundra kronor, så vitt gällde utmätning för annan fordran. Sistnämnda belopp skulle enligt sammanjämkningsmemorialet jämväl utgöra maximivärdet av den egendom, som finge undantagas vid konkurs. Sammanjämkningsförslaget antogs av första kammaren, men då andra kammaren avsåg detsamma, förföll frågan.

Vid sammanjämkningsförslagets behandling inom andra kammaren uttalades önskvärdheten av att Eders Kungl. Maj:t måtte redan till 1919 års riksdag framlägga nytt förslag till lagstiftning i ämnet. Det synes även mig önskligt, att denna fråga snart må vinna sin lösning. Det framlagda förslaget till lag om ändrad lydelse av 65 och 67 §§ utsökningslagen innefattade ändringar av utsökningslagen jämväl i andra hänseenden. Jämväl dessa frågor, varom ej yppats någon meningsskiljaktighet inom riksdagen, stå till följd av förslagets fall ännu olösta. Särskilt synes det mig angeläget, att det skydd för lönedel, som avsågs med den föreslagna ändringen av 67 § i nyssnämnda lag, snarast varder genom lag fastställt. Jag anser det därför böra tagas nytt regeringsinitiativ för åstadkommande av lagstiftning i nu berörda avseenden.

Såsom ovan nämnts, hemställde utskottet, att det utmätningsfria beloppet borde sättas lägre, där utmätning ägde rum för underhållsbidrag, utskylder och allmänna avgifter eller skadestånd på grund av brottslig gärning, än där utmätning ägde rum för annan fordran. I likhet med andra kammaren anser jag en sådan anordning icke vara

att förorda. Från mera principiell ståndpunkt må erinras, att bestämmelserna om gäldenärens skyddande vid exekution äro givna icke allenast i gäldenärens utan jämväl i samhällets intresse. Kräver detta intresse, att lösören intill visst värde fredas från exekution, synes detta böra gälla utan undantag. Ett motsatt förfarande innebär givetvis en inkonsekvens från nyss angivna ståndpunkt. Vad angår utskylder och allmänna avgifter äro dessa ej heller av den ömmande natur, att av sådan grund bör göras undantag till deras förmån. Detsamma är för övrigt också fallet i fråga om vissa slag av underhållsbidrag, t. ex. till föräldrar eller vuxna barn. Såsom förutsättning för underhållsskyldighet i dessa fall gäller nämligen, att den underhållspliktige skall hava förmåga att lämna underhåll. Det synes rimligt, att detta förhållande jämväl beaktas på exekutionens stadium, så att gäldenären ej berövas oundgängliga lösören. Härtill kommer, att såväl underhållsbidrag som utskylder och allmänna avgifter redan erhållit en privilegierad ställning genom den rätt till införsel eller exekution i ej förfallen lön, som till deras gäldande är medgiven.

Den inom riksdagen uttalade farhågan att vid genomförande av den i propositionen föreslagna höjningen av det exekutionsfria avdraget skulle försvåras utkrävandet av utskylder hos mera lösa folkelement torde ej böra tillmätas allt för stor betydelse. Ty hit hänförliga personer äga utöver sina gång- och sängkläder, vilka oavsett värdet äro fritagna från exekution, merendels ingen nämnvärd löseegendom. Redan den nuvarande värdegränsen av etthundrafemtio kronor torde i allmänhet för dem utgöra ett tillräckligt skydd.

Påpekas må jämväl, att den föreslagna uppdelningen med hänsyn till fordringens art är stridande så väl mot den gällande rättens ståndpunkt som mot vad av riksdagen ansetts böra gälla vid skyddande av avlöning och förråd från utmätning. I dessa fall syntes nämligen icke lämpligt att göra någon sådan uppdelning. Det är vidare tydligt att, såsom inom riksdagen också framhållits, densamma är ägnad att medföra vissa praktiska svårigheter, särskilt i det fall, där utmätning samtidigt äger rum för en privilegierad och en vanlig fordran. Uppdelningen i fråga låter sig också svårigen genomföras i fråga om lösörens undantagande vid konkurs. Utskottet har ävenledes här övergivit sin ståndpunkt och antagit en enhetlig värdegräns. Bestämmer man denna i överensstämmelse med utskottet till det högre beloppet — vilket torde vara önskligt för att ej gäldenären må komma i sämre ställning vid konkurs än vid utmätning för vanlig fordran — kan detta å andra sidan medföra den mindre lämpliga följden, att gäldenären vid utmät-

ning för en privilegierad fordran låter försätta sig i konkurs för att därigenom få behålla lösören till det högre värdet.

Det förtjänar slutligen att framhållas, att i den utländska lagstiftningen icke heller i allmänhet gjorts någon skillnad mellan olika arter av fordringar, såvitt rör lösörens undantagande från utmätning. Även den nya norska lagen om 'tvangsfulbyrdelse' tillåter icke, att det egentliga lösöreboet tillgripes för betalning av något slag av fordran. Däremot få väl enligt samma lag för gäldenärens förvärvsverksamhet erforderliga föremål utmätas för utskylder och skadestånd på grund av brottslig gärning. Härvid är emellertid att märka, att dessa föremål enligt huvudregeln i samma lag äro fredade från exekution intill ett värde av sexhundra kronor.

Under förhandlingarna i riksdagen uttalades den uppfattningen, att jämväl en annan synpunkt borde komma under övervägande vid lagstiftningen i ämnet. Det ifrågasattes sålunda, att man borde bestämma det exekutionsfria beloppet högre för familjeförsörjare än för andra personer eller åtminstone vid utmätningen taga hänsyn till, huruvida gäldenären vore familjeförsörjare eller icke. Givetvis är nu nämnda synpunkt värd all uppmärksamhet. En gäldenär, som är familjeförsörjare, bör i allmänhet åtnjuta ett mera vidsträckt skydd än en gäldenär, som saknar familj. I detta avseende vill jag till en början erinra, att enligt så väl gällande rätt som de tidigare förslagen lösören ingalunda utan vidare äro intill angivet värde fredade emot exekution. En förutsättning härför är jämväl, att de skola vara nödiga. Väl har inom riksdagen uppgivits, att utmätningsmännen i praxis ofta åsidosatt sistnämnda begränsning och låtit gäldenären behålla egendom intill maximivärdet, oavsett om densamma kunde anses nödig. Detta är emellertid, såsom jag också hade tillfälle att framhålla vid ärendets behandling i riksdagen, en uppenbart oriktig tolkning av gällande lagbestämmelser. Tolkningsfrågan får emellertid, där den förekommit, i viss mån sin förklaring därav, att det exekutionsfria beloppet är så lågt, att utmätningsmännen ofta saknat anledning att vid sidan av begränsningen i värde fästa avseende vid den ytterligare inskränkning, som uttrycket 'nödiga' innebär. Nu är i allmänhet gäldenärens behov att få behålla lösören väsentligt större, där han har familj än där han saknar sådan. I följd härav är också i regel gäldenären enligt lag berättigad att i det förra fallet undantaga lösören i större omfattning än i det senare. I viss mån är sålunda omförmälda synpunkt beaktad redan genom den avfattning, som de tidigare förslagen i anslutning till gällande rätt innehöllo.

Emellertid torde ej möta avgörande betänkligheter mot att i än högre grad tillgodose ifrågavarande önskemål och detta genom uttryckligt fastställande av en högre värdegräns för familjeförsörjare än för andra personer. Att en dylik skillnad i vissa fall kan komma att te sig mindre befogad måste dock medgivas. Försörjningsskyldigheten kan vara av väsentligt olika omfattning och art. En jämförelsevis obetydlig sådan borde knappast medföra en mera utsträckt utmätningsfrihet än som av andra grunder kan synas önskvärd. Särskilt torde det förhållandet att gäldenären har eget hushåll mången gång böra beaktas i lika grad som försörjningsskyldighet. I likhet med familjeförsörjare hava personer, vilka hava eget hushåll, merendels ett mera påtagligt behov av att få undantaga lösören i ej allt för ringa omfattning. Det vill därför synas, som om den kategori personer, som bör hava en förmånligare ställning i förevarande avseende, bör avse familjeförsörjare samt personer, vilka eljest hava eget hushåll.

I fråga om vad som bör förstås med eget hushåll torde det allmänna språkbruket lämna tillräcklig ledning, vadan nämnvärda missförstånd knappast torde vara att befara. För att en person skall kunna sägas hava eget hushåll är givetvis ej tillräckligt, att han hyr rum med egna möbler; han måste också i bostaden intaga sina huvudsakligaste måltider. Vanligen, ehuru ej nödvändigtvis, förestås hushållet av annan person än gäldenären själv.

Beträffande den utländska lagstiftningens ställning till spörsmålet om en särställning i exekutivt hänseende för familjeförsörjare må nämnas, att denna lagstiftning ofta medgiver gäldenären rätt att vid exekution få behålla nödiga lösören utan begränsning i värde. Särskilt är detta fallet med avseende å det egentliga lösöreboet, varemot stundom finnas stadgade vissa värdebegränsningar i fråga om de för gäldenärens förvärvsverksamhet erforderliga föremål. I några lagstiftningar har tagits särskild hänsyn till familjeförsörjningssynpunkten, bland annat genom uppställandet av en högre värdegräns för familjeförsörjare än för andra personer.

Vad slutligen angår den värdegräns, som bör bestämmas för de båda olika kategorierna, torde det i de tidigare förslagen angivna beloppet av femhundra kronor icke vara för högt för familjeförsörjare och därmed likställda. För övriga personer anser jag mig böra föreslå ett belopp av trehundra kronor.

I enlighet med den uppfattning jag nu uttalat har jag låtit omarbete de tidigare förslagen; och torde med hänsyn till de sålunda vid-

tagna ändringarna de nya förslagen böra remitteras till lagrådet för granskning».

Departementschefen uppläste härefter ifrågavarande förslag till lag om ändrad lydelse av 65 och 67 §§ utsökningslagen, och lag om ändrad lydelse av 30 § konkurslagen; och hemställde departementschefen, att lagrådets utlåtande över nämnda förslag, som voro av den lydelse bilagor vid detta protokoll utvisa, måtte för det i § 87 regeringsformen omförmälda ändamål inhämtas genom utdrag av protokollet.

Till denna av statsrådets övriga ledamöter biträdade hemställan täcktes Hans Maj:t Konungen lämna bifall.

Ur protokollet

Adil Wifvesson.

Förslag

till

Lag

om ändrad lydelse av 65 och 67 §§ utsökningslagen.

Härigenom förordnas, att 65 och 67 §§ utsökningslagen skola erhålla följande ändrade lydelse:

65 §.

Från utmätning skola undantagas dels nödiga gång- och sängkläder för gäldenären, hans hustru och oförsörjda barn eller adoptivbarn, dels ock nödiga arbetsredskap eller andra nödiga lösören till ett värde av högst trehundra kronor, eller, där gäldenären är familjeförsörjare eller eljest har eget hushåll, högst femhundra kronor. Saknas utväg till nödortfigt uppehälle; då skall från utmätning undantagas av det förråd, som i huset finnes, vad till underhåll för en månad tarvas, eller, där tillräckligt förråd ej finnes, av penningar, som gäldenären innehar eller äger inestående i bank eller annan penninginrättning, så mycket som erfordras för anskaffande av det felande. Lös pant må ej undantagas från utmätning för den gäld, varför pantsättningen skett.

67 §.

Gäldenärs inestående avlöning för tjänst eller annan arbetsanställning eller inestående pension å rikets stat må icke utmätas, förr än gäldenären är berättigad att avlöningen eller pensionen lyfta; och skall, ändå att avlöningen eller pensionen är förfallen, därav från utmätning undantagas vad som erfordras till nödigt underhåll åt gäldenären, hans hustru och oförsörjda barn eller adoptivbarn till nästa förfallodag. Är avlöningen eller pensionen lyftad, skall av penningar, som gäldenären innehar eller äger inestående i bank eller annan penninginrättning, undantagas motsvarande belopp.

Är i lag eller författning särskilt stadgat, att viss egendom ej må utmätas, eller är av Konungen för viss pensions- eller livränteanstalt förordnat, att därifrån utgående pension eller livränta ej må tagas i mät; lände det till efterrättelse.

Om införsel i avlöning, pension eller livränta är särskilt stadgat.

Denna lag skall träda i kraft den 1 juli 1919.

Förslag

till

Lag**om ändrad lydelse av 30 § konkurslagen.**

Häri genom förordnas, att 30 § konkurslagen skall erhålla följande ändrade lydelse:

30 §.

Gäldenär skall, där han sig ej annorledes försörja kan, av konkursboet njuta nödigt underhåll för sig, hustru och oförsörjda barn eller adoptivbarn under två månader från den dag, offentlig stämning given är. Kan ej inom nämnda tid bouppteckningen med ed fästas och boet till gode män överlämnas; njute gäldenären, till dess sådant skett, underhåll som sagt är. Gäldenären varde ock tilldelat vad som erfordras för resa och uppehälle, då han, efter kallelse, har att inställa sig vid rätten till förhör, eller annorstädes till avgivande av upplysningar rörande konkursboet, dock ej mer, om han vistas utom rättens domsaga, än som tarvades, om han därinom, å ort där han sist vistades, sig uppehölle. I övrigt äge han från konkursboet utbekomma och behålla dels nödiga gång- och sängkläder för sig, hustru och oförsörjda barn eller adoptivbarn, dels ock nödiga arbetsredskap eller andra nödiga lösören till ett värde av högst trehundra kronor, eller, där han är familjeförsörjare eller eljest har eget hushåll, högst femhundra kronor.

Kommer tvist upp i anledning av vad nu stadgat är; pröve rätten vad gäldenären bestås må med avseende såväl å hans behov och boets ställning, som å hans omsorg att rätt för sig göra och beredvillighet att gode männen tilhandagå.

Denna lag skall träda i kraft den 1 juli 1919.

*Utdrag av protokollet, hållet i Kungl. Maj:ts lagråd måndagen den
3 mars 1919.*

Närvarande:

Justitieråden GULLSTRAND,
VON SETH,
WEDBERG,
Regeringsrådet PLANTING-GYLLENBÅGA.

Enligt lagrådet tillhandakommet utdrag av protokollet över justitiedepartementsärenden, hållet inför Hans Maj:t Konungen i statsrådet den 31 januari 1919, hade Kungl. Maj:t förordnat, att lagrådets utlåtande skulle för det i § 87 regeringsformen omförmälda ändamål inhämtas över upprättade förslag till

*lag om ändrad lydelse av 65 och 67 §§ utsökningslagen och
lag om ändrad lydelse av 30 § konkurslagen.*

Förslagen, som finnas bilagda detta protokoll, föredrogos inför lagrådet av hovrättsrådet Holdo Edling.

Förslaget till lag om ändrad lydelse av 65 och 67 §§ utsökningslagen.

Justitieråden *Gullstrand* och *von Seth* samt regeringsrådet *Planting-Gyllenbåga* yttrade:

Det är icke uteslutet, att en person kan vara familjeförsörjare utan att hava eget hushåll. Uttrycket i 65 § »är familjeförsörjare eller eljest har eget hushåll» är således icke fullt exakt och torde böra underkastas någon jämkning. Bäst överensstämmande med paragrafens avfattning i övrigt vore väl också, om åt bestämmelsen om undantagande av andra nödiga lösören än gång- och sängkläder gäves den lydelsen, att ifrågasvarande egendom skall undantagas till ett värde av högst femhundra kronor eller, där gäldenären icke är familjeförsörjare och ej heller har eget hushåll, högst trehundra kronor.

I övrigt föranleder förslaget, om det över huvud taget anses erforderligt att fastställa olika maximibelopp för olika fall, icke någon anmärkning.

Justitierådet *Wedberg* anförde:

Annan grund läser icke kunna åberopas för den särställning förslaget bereder familjeförsörjare och den, som har eget hushåll, än att behovet vore för dem i allmänhet större än för annan gäldenär. Såsom departementschefen framhållit, är emellertid ett stadgande om gäldenärs rätt att vid utmätning undantaga nödiga lösören intill ett visst högsta värde naturligtvis icke så att förstå, som skulle lösören till sagda värde vara utan vidare fredade från utmätning. Det är gäldenärens behov som avgör, om och i vad mån möjligheten att undantaga egendom må komma honom till godo. Uppenbart är nu, att behovet mången gång kan vara minst lika omfattande och behjärtansvärt när gäldenären saknar som när han äger familj eller eget hushåll. Det i proposition till 1918 års urtima riksdag framlagda förslaget hade sålunda enligt min mening det företräde framför det nu remitterade, att därigenom öppnades större utsikter att vinna ett för varje särskilt fall rättvist och billigt avgörande.

Departementschefen har uttalat sig om vad som bör förstås med eget hushåll, men icke lämnat någon anvisning om rätta förståndet av uttrycket familjeförsörjare. Betydelsen av sistnämnda uttryck är dock ingalunda klar, i vilket avseende må hänvisas till vad lagrådet yttrat vid granskning av förslaget till lag om fri rättegång.

Det remitterade förslaget, om än mindre gott än det av Kungl. Maj:t tidigare framlagda, innebär emellertid en förbättring av gällande lag och synes mig även vara att föredraga framför de av vederbörande riksdagsutskott förordade. Jag anser mig därför icke böra avstyrka, att förslaget, med den jämkning, varom lagrådets övriga ledamöter hemställt, förelägges riksdagen till antagande.

Förslaget till lag om ändrad lydelse av 30 § konkurslagen.

Förslaget föranledde ej annan erinran av lagrådet än att, om avfattningen av 65 § utskökningslagen jämkades, på sätt lagrådet hemställt vid granskningen av förslaget till lag om ändrad lydelse av 65 och 67 §§ i nämnda lag, motsvarande jämkning borde företagas i nu förevarande förslag.

Ur protokollet

Erik Ölander.

*Utdrag av protokollet över justitiedepartementsärenden, hållet inför
Hans Maj:t Konungen i statsrådet å Stockholms slott fre-
dagen den 14 mars 1919.*

Närvarande:

Hans excellens herr statsministern EDÉN,
Hans excellens herr ministern för utrikes ärendena HELLNER,
Statsråden: PETERSSON,
SCHOTTE,
PETRÉN,
NILSON,
LÖFGREN,
friherre PALMSTIERNA,
RYDÉN,
UNDÉN,
THORSSON.

Chefen för justitiedepartementet statsrådet Löfgren anmälde lagrådets utlåtande över de genom Kungl. Maj:ts beslut den 31 januari 1919 till lagrådet remitterade förslag till lag om ändrad lydelse av 65 och 67 §§ utsökningslagen och lag om ändrad lydelse av 30 § konkurslagen.

Efter att hava redogjort för lagrådets utlåtande anförde departementschefen:

»Lagrådet har hemställt om en jämkning i den föreslagna avfattningen av 65 § utsökningslagen och 30 § konkurslagen. Denna jämkning har av mig vidtagits.»

Departementschefen uppläste härefter de sålunda jämkade förslagen till lag om ändrad lydelse av 65 och 67 §§ utsökningslagen och lag om

ändrad lydelse av 30 § konkurslagen; och hemställde departementschefen, att förslagen måtte genom proposition föreläggas riksdagen till antagande.

Till denna av statsrådets övriga ledamöter biträdade hemställan täcktes Hans Maj:t Konungen lämna bifall; och skulle till riksdagen avlätas proposition av den lydelse bilaga vid detta protokoll utvisar.

Ur protokollet

Adil Wifvesson.